

РЕШЕНИЕ

№ 42397

гр. София, 17.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 26.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **3536**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 84, ал. 3 от ЗУБ.

Производството е образувано по жалба на М. Р. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на И., адр. [населено място], [улица] срещу Решение № 2350/10.03.2025 г. на Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т.т. 2 и 4 от ЗУБ, на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Твърди незаконосъобразност на решението, поради противоречието му с материалния закон. Моли отмяна на решението.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Прокуратурата не взема становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Обжалваното решение е постановено във формата и от органа по чл. 75, ал. 1 от ЗУБ, поради което е валидно.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ [статут на бежанец](#) в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се

ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила вх. № ВР-13-311/11.04.2024 г. пред ДАБ при МС. ДАБ при МС е провела процедура по 63а от ЗУБ, като е поканила и провела интервю с жалбоподателя, събрала е и други писмени доказателства във връзка с произнасяне по молбата. Правилно е обжалваното решение, което съобразява, че за жалбоподателя не са налице основанията по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, защото видно от отговорите по интервюто, въпреки, че заявява, че е обект на преследване по признаците по чл. 8, ал. 1 то ЗУБ, то отговорите са противоречиви и неподкрепени с убедителни доказателства. Жалбоподателят посочва, че той е бежанец от политическата обстановка в И., като член на организация против режима в И. на името на починала жена – явен противник на режима – „Масха“ – на името на жената. Случайно попаднал на протестите на „Масха“, докато търсил торта за рождения си ден. Така бил осъден на смърт, но след като си дал в гаранция жилището, то присъдата била заменена на 23 години затвор. Въпреки дадената нееднократна възможност в административното производство, жалбоподателят не представя присъдата. Посочената фактическа обстановка, правилно е преценена от административния орган, като противоречива, неподкрепена с доказателства и поради това неправдоподобна. В подкрепа на това следва да се посочи и това, че при проведените три интервюта с жалбоподателя, той излага причини за непредставяне на смъртната си присъда от изключително неправдоподобен характер. По-конкретно – дал присъдата за превод на преводач, който спрял да му вдига телефона и бил неоткриваем, поради което и присъдата не можело да се представи. Също така, правилно административният орган приема, като неправдоподобни и неподкрепени с доказателства твърденията на жалбоподателя, че баща му бил част от режима на Ш. преди свалянето му от Ислямската революция пред 1979 г. и поради това, бащата лежал в затвора преди около 40 г. Самият жалбоподател посочва, че това не бил проблем за него, а такъв бил само този, че бил въвлечен в протестите на организацията „Масха“ и станал член на тази организация без той да го желае. Така последвала и смъртната му присъда, заменена в последствие със затвор от 23 г.

В съдебното заседание от 26.11.2025 г. , жалбоподателят представя превод на ксерокопие на присъда, която го осъжда на двадесет и три години затвор за действия против режима. Тези документи не са обсъдени в административното производство по обективни причини Независимо от това, настоящият състав приема, че административният акт не е издаден в съответствие с чл. 35 от АПК, според който индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. Предвид това, в тази част обжалваният административен акт следва да бъде отменен.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ [хуманитарен статут](#) се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. По-горе се посочи, че по отношение на жалбоподателя липсват критериите по т.т. 1 и 2. Самият той посочва, че смъртната му присъда е заменена със затвор от 23 г. Що се отнася до критерия по т. 3, „тежки посегателства“ възпроизвеждат чл. 15 от ДИРЕКТИВА 2004/83/ЕО НА СЪВЕТА от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както

и относно съдържанието на предоставената закрила. Правилно с обжалваното решение се приема, че в случая се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на европейските общности по тълкуването на чл. 15 от ДИРЕКТИВА 2004/83/ЕО НА СЪВЕТА от 29 април 2004 година, които се прилагат във връзка с чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращо въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, поради самия факти на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки заплахи. Правилно с обжалваното решение е прието, че спрямо жалбоподателя не са налице сериозни и потвърдени заплахи, налични към момента на процедурата, за да се счита, че ако се завърне в държавата си по произход И., той би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, именно прати установеното позициониране на военния конфликт в отделни части на страната и характеризиращ се със спорадични ограничени военни сблъсъци и относително много нисък дял на цивилни жертви. Ето защо, правилно административният орган съобразява на база на данните от справка за положението в И. , че в държавата не съществува вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата ѝ територия и по характер, визиран в горесцитираните норми. Положението в страната следва да се оцени като несигурно и напрегнато, но то не следва да се оценява като повсеместно и безогледно. Инцидентите не са от естество да предизвикат масов ефект.

Следва да се обърне внимание на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, според която хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Тази разпоредба дава възможност на приемащата държава да предостави хуманитарен статут на чужденец, когато за него не са налице общите критерии по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, но са налице други критерии от общохуманитарен характер. Такива биха могли да бъдат например нужда от лечение, епидемии в страната на произход, както и др.под. По делото не се установиха такива факти за жалбоподателя. Не се доказаха и другите алтернативи по чл.чл. 8 и 9 от ЗУБ за предоставяне на международна защита. Предвид това, в тази част обжалваният административен акт следва да бъде оставен в сила.

В заключение следва да се посочи, че жалбоподателят посочва, че той е бежанец от И. през Турция, където е останал година и три месеца. През април 2013 г. А. приема всеобхватен, насърчен от ЕС „Закон за чужденците и международната закрила“, който установява специална правна рамка за убежището в Турция и потвърждава задълженията ѝ към всички лица, нуждаещи се от международна закрила, независимо от страната им на произход. Според Върховния комисариат за бежанците на ООН, „ ... европейското законодателство в областта на убежището и миграцията е ясно видимо в турското законодателство в областта на убежището, благодарение на тази реформа ...“. Предвид това следва да се приеме, че жалбоподателят се ползва с особения статут на временна закрила в Турция. Ето защо, правилно Турция следва да се определи, като трета сигурна държава по смисъла на §1, т. 9 от ДР на ЗУБ. Това е допълнително основание за отхвърляне на молбата му за предоставяне на международна закрила на основание чл. 13, ал. 1, т. 14 от ЗУБ. Този факт, обаче, не е обсъден в обжалваното решение, което отново е неизпълнение на чл. 35 от АПК. По-конкретно, административният орган е следвало да обсъди дали жалбоподателят може да се върне безпрепятствено в Турция, където да получи международна закрила.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна срещу обжалваното решение, с което е отказан статут на бежанец на жалбоподателя.

С оглед на това, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се изпрати на административния орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на молбата на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на представените в съдебното производство преписа на присъда, с която на жалбоподателя се налага наказание 23 г. затвор, както и да се обсъди приложението на института на трета сигурна държава, както е указано в мотивите на решението.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК съдът приема, че жалбата следва да отхвърли в частта срещу решението, с което се отхвърля молбата на жалбоподателя за предоставяне на хуманитарен статут.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ , по жалба на М. Р. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на И., адр. [населено място], [улица], частта от Решение № 2350/10.03.2025 г. на Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ, с която, на основание чл. 75, ал. 1, т.т. 2 от ЗУБ, на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец.

ИЗПРАЩА делото като преписка на Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ за ново произнасяне в едномесечен срок от постановяване на настоящото решение по молбата вх. № ВР-13-311/11.04.2024 г. на М. Р. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на И., адр. [населено място], [улица], в частта, с която се моли предоставяне статут на бежанец.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Р. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на И., адр. [населено място], [улица] срещу Решение № 2350/10.03.2025 г. на Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ, в частта с която, на основание чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, на жалбоподателя е отказано предоставяне на хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.